

krijgsgevangenen gemaakt waren, met de armen omhoog voorop te lopen en bereikte achter die dekking het hoofdgebouw op Ypenburg waar de bataljonscommandant, reserve-majoor E. C. F. ten Haaf, met het resterend deel van zijn staf in de commandopost omsingeld werd. 'De troep gevangenen', aldus later de majoor, 'gilde in koor op jammerlijke wijze: 'Niet schieten! Wij staan hier voor twee mitrailleurs en anders gaan wij er allemaal aan!' Ik heb toen bevolen, het vuren te staken.'¹ Om kwart over zeven waren alle gebouwen van het vliegveld in Duitse handen, alleen aan de zijde van het veld die het dichtst bij Rijswijk gelegen was, konden enkele moedige Nederlandse militairen zich handhaven.

Van de ca. duizend verdedigers waren dertien gesneuveld.²

★

Het derde, voor de 22ste *Luftlande-Division* bestemde landingsterrein, Ockenburg, was niet meer dan een hulpvliegveld dat, in het verlengde van de Laan van Meerdervoort, door de samenvoeging van een aantal sportterreinen ontstaan was. Er stonden op 10 mei zeven toestellen waar men op Soesterberg nog het een-en-ander aan te verbeteren had gehad; geen van die toestellen was operationeel bruikbaar. Het vliegveld was niet versperd. Bewaakt werd het door nog geen honderd militairen die, afgezien van de geweren, slechts de beschikking hadden over vier lichte mitrailleurs; handgranaten bezaten zij niet. Pas op woensdag 8 mei waren die militairen, uit een der infanterie-depots afkomstig, op Ockenburg aangekomen; met het maken van gevechtsdekkingen waren zij nog niet begonnen.

Toen dan op die vrijdagochtend om vier uur het vliegveld Ypenburg aangevallen werd, kon men er van Ockenburg af de bommen zien vallen: oorlog! Men werd aanvankelijk met rust gelaten tot een drie kwartier later twee van de Ypenburgse D-21's en twee Douglas-toestellen op Ockenburg landden; munitie voor de vliegtuig-mitrailleurs was er aanwezig, benzine helaas niet. Plotseling verschenen toen Duitse jagers die de op Ockenburg staande vliegtuigen begonnen te beschieten. Kort nadien zag men even ten westen van het vliegveld Duitse parachutisten die uit *Junkers-52's* sprongen, in de duinen neerkomen. De beschietingen duurden voort – en om 5 uur 20 gingen achttien *Junkers*-transporttoestellen brutaalweg tot een landing op het

¹ A.v., p. 47. ² Kamerling: *Vesting Holland . . . luchtlandingstroepen*, p. 37-49; Molenaar: *De luchtverdediging*, III, p. 46-50.